

E. E. WANDOVA

A silhouette of a woman in a long, dark dress stands in profile, looking down, against a window with sheer curtains. The light from the window creates a soft glow around her figure. The background is dark, making the window and the woman's silhouette the central focus.

ZVODNÁ
VRAHYŇA

Zvodná vrahyňa

Prológ

Na tmavej chodbe vrzli dvere. Ada spozornela. Potichu sa prikradla k vlastným dverám a opatrne ich pootvorila, aby mohla cez škáru vykuknúť. Nevidela nikoho, počula len vzdľaľujúce sa kroky. Dvere nechala otvorené a prebehla chodbou. Potichu, aby ostatných hostí nepobudila. Nad schodiskom zastala, a keď uvidela postavu, ktorá ju vyrušila zo spánku, iba hlasno vzdychla.

Nathaniell Travellyan odovzdane zastal pod schodiskom a s poklesnutými plecami sa k nej otočil. Na tvári mu hral uznanlivý úsmev.

„Kam ideš?“ spýtala sa Ada a zišla k nemu po schodoch. „Nepovedala som ti, že bezo mňa nepôjdeš ani na krok?“ Jej hlas znel vyčítavo, akoby karhala syna za nejaké huncútstvo, a nie napomínala vlastného otca.

„Ada,“ vzdychol si Nathaniell. Pozrel sa do jej rozhnevaných očí. „Idem tam sám. Je to nebezpečné.“

„Práve preto!“ rozčúlila sa Ada. „Nemysli si, že ťa tam pustím samého! Sám si povedal, že toho už pomaly viem viac ako ty. Tak prečo ma chceš nechať doma? Nieкто ti musí kryť chrbát,“ chytila mu ruku a prosbne sa na neho pozerala.

„To máš pravdu. Nieкто mi musí kryť chrbát. Ale nie ty. Pôjde so mnou Sandro,“ vyhlásil otcovským tónom v hlase. Dúfal, že svojou rozhodnosťou ju presvedčí. Ada sa však tohto hlasu už dávno nebála.

„Nemusíš ma brať so sebou. No ty to vieš najlepšie, že tam aj tak budem. Tak nebude lepšie, ak tam pôjdeme spolu?“

Nathaniell si zúfalo prehrabol svoje husté tmavé vlasy. Vedel, že Ada hovorí čistú pravdu. Je tvrdohlavá a pôjde za ním stoj čo stoj.

„Tak dobre. Obleč sa. Počkám ťa tu,“ rezignovane sa oprel o stenu a rukou naznačil Ade, aby sa ponáhľala.

Netrvalo to ani päť minút a Ada bola späť v plnej paráde.

„Čo máš so sebou?“ spýtal sa jej už zo zvyku.

„Meč a dýku,“ vyhlásila.

„A keď ti ich zoberú? Čím sa budeš brániť?“ dobiedzal naďalej, aby ten nočný výlet predsa len nemala úplne zadarmo. Ada si vyhrnula svoje dlhé nohavice. Pri členku pravej nohy sa jej zablysla čepeľ ďalšej dýky.

„Dobre,“ skonštatoval Nathaniell. „Môžeme ísť.“

Pred vchodom do hostinca ich čakal Sandro s trojicou koní. Bol taký predvídavý, že rovno pripravil koňa aj pre Adu. Vedel, že Nathaniellovo presvedčanie bude ako

hádzať hrach o stenu. So šibalským úsmevom jej podal opraty.

„Si si istý, že budeš vládvať?“ žmurkla na neho Ada bezočivo.

„Možno, že už mám svoje roky, ale Talianovi nevyhasne horúca krv ani v starobe. Tak si o mňa nerob starosti, moja milá,“ vyškeril sa na ňu a láskyplne ju objal. „Mňa už škoda nebude. Ale ty si dávaj pozor.“

„Budem,“ ubezpečila ho. Vyšvihli sa na kone a cválali opreteký s chladným, jesenným, severským vetrom naprieč hornatou krajinou dolného Škótska. Cesta im netrvala príliš dlho, nakoľko sa rozhodli prenocovať v hostinci, ktorý bol najbližšie k cieľu ich cesty.

„Už sme pri hraniciach,“ povedal Nathaniell po necelej hodinke cváľania a ukázal na v diaľke sa črtajúce strážne ohne. „Musíme byť opatrní. Pri tých stromoch tam,“ ukázal rukou na výčnelok lesa, „zosadneme a odtiaľ pôjdeme pešo.“

Ada a Sandro súhlasne prikývli a nasledovali Nathaniella k stromom. Keď boli v bezpečí ich tieňa, zosadli. Kone priviazali o stromy a išli ďalej po vlastných. V blízkosti tíško zurčal potok. Obišli ho a pokračovali v ceste popri nej.

„Už sme blízko. Majú nám dať znamenie.“

Nestihol ani dopovedať, keď zbadali malú skupinu s fakľami. Ohňom trikrát opísali kruh do vzduchu.

„To sú oni,“ povedal Nathaniell a vykročil. Ada mu chytila rukáv kabátca.

„Čo ak je to pasca?“

„Starý McCormac by ma nikdy nepodrazil. Poznám ho už dosť dlho na to.“ Ade to stačilo, pustila ho a vykročila za ním.

McCormac stál na čele päťčlennej skupiny. Rukou zvieral svoj meč pripevnený o pás. Ada si pobavene prezerala suknice, v ktorých stáli. Vedela, že sa niektorí Škóti obliekajú odlišne od Angličanov, ale doteraz nemala možnosť stretnúť sa ani s jedným. Jej pohľad neunikol ani McCormacovi.

„Má to aj svoje výhody, slečna,“ zasmial sa schuti a otočil sa k jednému z mužov. „Však, Gordon?“

„Ako vravíš, starý otec.“ Mladík sa usmial popod nos a šibalsky sa pozrel na Adu. „Vy tiež vyzeráte trochu smiešne v mužskom oblečení.“

„Predstavte si, že aj toto má svoje prednosti,“ odvrkla mu a odtrhla od neho pohľad, ale ešte predtým stihla zaregistrovať jeho skúmový pohľad.

„Nepochybujem,“ usmial sa na ňu a ďalej nerozvíjal tému. Ada urobila krok dozadu a skryla sa za Sandrom.

„Prejdime na vec, McCormac,“ Nathaniell zaviedol reč na to, k čomu tam vlastne

prišli. „Čo vieš o bojových prípravách na Edinburghu?“

„Zatiaľ sa to tým nazvať nedá. Rozsievajú semená nenávisti, aby si tak získali ľudí. Každý však túži po mieri, i keď Angličanov z duše nenávidia. No, mali by ste sa obzrieť na vašom kráľovskom dvore,“ poobzeral sa, či ich niekto nesledoval. Celý čas mal také tušenie, že ich niekto špehuje, ale nevidel nikde ani živého tvora. Tak sa upokojil, ale teraz znovu mal ten pocit, že nie sú tu sami. Niečo zacítili aj Nathaniell i Ada, obaja sa pozreli smerom, kde nechali svoje kone.

„Musíme sa ponáhľať,“ pokračoval McCormac rýchlo. „Na Edinburgh chodí pravidelne jeden Angličan. Neviem, kto to je, ale je to šľachtic, hoci tam chodí v našom oblečení. No ja vycítim lordov aj na míle ďaleko,“ McCormac náhle zmlkol. V kríku zaznel šuchot. Rukou zovrel silnejšie rukoväť svojho meča. Ada vytiahla svoj meč, pripravená na boj.

„Rozíďme sa!“ povedal Nathaniell. „Ešte sa ti ozvem.“

Priateľsky si podali ruky. Vtedy svištiac vzduchom preletel šíp a zabodol sa rovno do Nathaniellovho chrbta. Kolená sa mu podlomili. Ada zúfalo vykrikla a vrhla sa smerom, odkiaľ šíp vystrelili. No vzápätí zacítila na sebe silné ramená, ktoré ju strhli na zem. Vtom momente nad nimi preletel šíp nepriateľa a zabodol sa do hrude jedného z McCormacových mužov.

„Zbláznila si sa, žena?!“ šepol jej nahnevane do ucha.

„Gordon, pomôž Nathaniellovi dostať sa ku koňom,“ počuli hlas McCormaca. Muž rýchlo vstal a postavil ju na nohy. Vrátil sa po jej otca a podopierajúc ho sa vydal smerom, odkiaľ pred chvíľou prišli.

„Ukáž mi, kde máte kone!“ zavelil jej. Sandro podoprel Nathaniella z druhej strany a išli za Adou tak rýchlo, ako len dokázali. Nathaniell bolestivo zastonal, keď mu pomohli vysadnúť na koňa. Ada sa vyšvihla do sedla a chytila do rúk aj opraty otcovho koňa.

„Ďakujem Vám,“ povedala stroho mužovi menom Gordon a vyrazila. Cválali rýchlosťou, akú si vyžadovala situácia a zároveň ako-tak vyhovovala aj Nathaniellovi.

Gordon sa vrátil k svojim. Jeden z jeho mužov bol mŕtvy a starý otec ľahšie ranený. Čakali iba na neho, utiahnutý do bezpečia stromov. Keď dorazil k nim, vyskočili na kone a cválali preč.

Ada celou cestou zúfalo poháňala svojho koňa, ale Nathaniellovi už nepomohla. Stratil príliš veľa krvi. Keď dorazili k hostincu, Nathaniell Travellyan bol mŕtvy.

„Ani sa ma nepokúšajte utešovať. Nepodari sa vám to. Prejdime radšej hneď k veci, prosím,“ povedala skľúčene a načiahla sa za karafou s vínom, aby si naliala poriadny dúšok koreneného vína do svojho strieborného, ručne tepaného kalicha.

„Dáte si?“ opýtala sa vecne.

„Ďakujem, nie. Počas práce nikdy nepijem a aj beztak považujem triezvosť za hlavné. Tak, ak sa nenahneváte, teraz sa k vám nepridám.“

Kývnutím hlavy vyjadrila akceptovanie jeho odpovede. Karafu položila späť na stolík. Zobrala si do ruky svoj kalich a podišla ku kozubu. Pohľadom sa vhlbila do plameňov a odchlipla si z vína. Udalosti posledných dní ju zožierali zvnútra. Darmo sa pokúšala presvedčiť, že to už aj tak nepomôže, nevedela sa s tým zmieriť. Nemohla uveriť, že je to pravda. Bolo ešte priskoro. Ale napriek tomu si vždy uvedomovala, že je to v hre. Bol to jeho osud. A vedela, že to bude tiež jej osudom. Raz to muselo prísť. Vedela, že sa to raz musí stať, ale nebola na to nikdy pripravená.

„Čítajte!“ rozkázala tlmeným hlasom. Chcela to vysloviť rozhodne, pevným hlasom, ale tá odporná hrča v hrdle, ktorá každou minútou rástla, jej to nedovolila. Trpko prehltila slzy a čakala.

Šuchotanie pergamenu v starcových rukách znelo ako znamenie, zlý omen, rozsudok, ktorý jej navždy zmení život.

Napäté ticho v komnate rušilo iba systematické praskanie ohňa v kozube, šuchotavý zvuk pergamenu a starcovo ťažké dýchanie, ktoré už kde-tu prešlo do chrapčania, ako keby sa každú minútu chystal zadusiť.

„Nechcete si sadnúť?“ spýtal sa starec ticho.

„Nie,“ odsekla. „Len už čítajte, prosím. Nech je to už za nami. Som unavená a predpokladám, že sa aj vy chcete dostať späť do Londýna ešte pred zotmením.“

„Áno, samozrejme,“ hlesol. „Tak teda... nebudem vás zdržiavať. Pustime sa do toho. Prečítam vám iba jadro závetu. Predpokladám, že vás v tomto momente právne vložky nezaujímajú.“

Hlboko sa nadýchol, aby sa mu ľahšie čítalo. Nebolo to ľahké ani pre neho. Bol to jeho dobrý priateľ. Možno jediný skutočný. O to ťažšie mu bolo ujať sa úlohy jeho právnika, najmä pri zostavovaní jeho závetu, ktorý teraz musel prečítať jeho dcére.

Ešte raz sa nadýchol, aby sa upokojil, a čítal.

„Ja, Nathaniell Travellyan, pán statku Travey, z vlastnej vôle a pri plnom vedomí zanechávam svoje svetské majetky dvom, srdcu mi najbližším osobám. Dúfam, že im navždy zostanem v srdciach aj myšlienkach, presne tak, ako oni mne, ak mi to Pán dá.“

Honosný poľovnícky zámok pri Suckley, so všetkým, čo k nemu patrí – on to vie najlepšie, čo všetko, po pätnástich rokoch spravovania –, zanechávam svojmu milovanému bratovi Trevorovi Jamesovi Travellyanovi. Daj Boh, aby ho zveladil a užil si tam veľkého šťastia a mieru.

Dom v Londýne a panstvo Travey so všetkými k nemu prislúchajúcimi lesmi, ornou pôdou a dobytkom zanechávam mojej jedinej, najdrahšej dcére Ade Travellyanovej.

Moja sladká Ada, všetko, čo som získal z lásky k Tebe, je teraz Tvoje. Tvoje do poslednej slamky, stebielka trávy, avšak pod jednou, jednou jedinou, závažnou a záväznou podmienkou. Nepoteším Ťa, ale je to mojou povinnosťou. Viem, že som bol k Tebe vždy tvrdý, bola si mojou dcérou i synom zároveň. A teraz na Tvoje jemné plecía položím bremeno svojho povolania. Pripravoval som Ťa na to celý svoj život. Viem, že ma nesklameš.

Ale predsa, keby si sa rozhodla, že túto možnosť odmietneš, s ťažkým srdcom a z povinnosti, všetok majetok prejde do rúk Koruny. Bola to jedna z mnohých podmienok, ktoré som musel prijať, ak som chcel naďalej slúžiť panovníkovi. Dal som sľub, že moji potomkovia budú mojimi nástupcami v Jeho službách. Teraz sa musíš sama rozhodnúť.

V prípade, že mi vyhovieš, požiadaj o audienciu u panovníka. A dňom, keď sa ujmeš mojich bývalých povinností, prejdú všetky moje majetky do Tvojho vlastníctva. Ja Ti verím, jediná Ada. Skús veriť aj Ty mne. A prepáč mi raz, že som Ti predurčil takýto náročný osud.

Srdcom aj myslou stojím vždy pri Tebe, maj to vždy na pamäti.

Posledné zbohom,

sir Nathaniell Travellyan. “

Starec zvinul pergamen a starostlivo sa pozrel na ženu pred kozubom. Mlčala. Neprejavila slovko protestu alebo prekvapenia ani vtedy, keď čítal. Predpokladal, že bola na všetko pripravená. Je to silná žena, a predsa má o ňu starosti.

„Ada,“ oslovil ju tíško.

Mlčala.

„Ste v poriadku?“

Stále nič.

Pohol sa. Chcel ju nejako utešiť. Pomaly k nej podišiel. Kostnaté ruky, posiate pečevnými fľakmi, jej položil na plecía. V tom momente v nej niečo puklo. Smútok prerazil hrádzu jej hrdosti a sily. Rozplakala sa.

„Tíško, moja, tíško,“ objal ju utišujúco okolo ramien. Cítil sa svojím spôsobom vinný za tento bôľ, ktorý teraz cítila.

Plač pomaly prešiel do vzlykania. Snažila sa zozbierať svoje sily, ktoré jej ešte ostali. Nemôže si dovoliť byť slabá. Teraz nie.

Musím byť silná! Omieľala to v duchu stále dokola, kým samu seba o tom nepresvedčila.

Hlboko sa nadýchla, aby utišila ten zničujúci bôľ, ktorý jej drancoval dušu.

Zdvihla ruku.

Starec tomu dokonale porozumel. Pustil jej ramená. Vedel, že sa už pozbierala. Poznal ju natoľko, aby vedel, že teraz všetok smútok skryje za ľadový výraz tváre. Bude nepreniknuteľná. Ale ochráni ju to od ďalšej bolesti.

„Už som v poriadku,“ povedala bezvýrazne. „Strýkovi Trevorovi ešte dnes dám vedieť. A čo sa týka mňa, koľko času mám, aby som si to rozmyslela?“

„Jeden týždeň,“ odpovedal formálne. „Ak sa do jedného týždňa nedostavíte do Londýna a nepožiadate o audienciu u kráľovnej, vaše majetky okamžite padnú do rúk Koruny.“

„Rozumiem,“ povedala potichu a upravila si záhyby na svojich tmavých šatách.

„Dobre. Tak vás ďalej nezdržiavam. Budem sa modliť za vás k Pánovi, aby vám dal silu zvládnuť tieto pre vás kruté časy. Boh vás žehnaj,“ mierne sa uklonil. „Zbohom, Ada.“

„Zbohom, pán Ruther,“ otočila sa k nemu. „V momente, keď dospejem k rozhodnutiu, pošlem k vám posla, aby ste ako prvý vedeli o všetkom.“

„Ďakujem,“ povedal prekvapene. Vo svojom vnútri ucítil príjemný hrejivý pocit. Dôverovala mu a to ho tešilo. Keby to aj ona chcela, rád by nahradil jej otca, aby sa mala o koho opierať, ak bude mať problém. Teraz jej to však nenavrhne. Nechce sypať soľ do otvorenej rany. Potom. Keď už bude znovu sama sebou. A dovtedy ju bude strážiť z diaľky. Veď to sľúbil aj Nathaniellovi. A on svoj sľub dodrží.

Ešte raz sa uklonil.

„Zbohom.“

Ada sa miernym úklonom hlavy odzdravila. Počkala, kým starý právnik vyšiel z komnaty na chodbu, kde ho už čakal sluha, aby ho vyprevadil, potom sa otočila späť ku kozubu a znova sa poddala žiaľu.

Prvá kapitola

Ada sedela vo svojej komnate svojho londýnskeho domu. Príjemné teplo, ktoré sálalo z kozuba, jej uvoľňovalo napäté svalstvo na tele.

Pred dvomi dňami vyrazila z panstva Travey na honosnom kočiari ťahaného dvomi pármí sivých koní. Cesta bola dlhá a vyčerpávajúca. Ada z vlastného presvedčenia i prínosmi mnohých skúseností, ktoré získala na cestách s otcom, sa rozhodla neoddávať sa odpočinku v hostincoch. Ak sa aj zastavili, aby napojili kone a narovnali si údy, nikdy tam nezostali na noc. Po skromnej večeri sa vždy pohli ďalej.

Teraz sa cítila celá zmorená. Ustrkla si z medoviny, ktorú jej slúžka nesmelo podala, a pohodlne si pred seba natiahla nohy. Zavrela oči a oddychovala. Bola rada, že jej utrápené telo odpútava pozornosť od žiaľu, ktorej sa jej nedá zbaviť. Ale aspoň po čiastkach sa tento žiaľ v jej srdci mení na hnev, na živelnú potrebu pomstiť sa.

„Poslúžim vám ešte niečím, lady?“ spýtala sa Yvonne predtým, ako zatiahla závesy, aby stlmila jemný zlatavý večerný jas.

„Yvonne, už tu nikto nie je. Prestaň ma v súkromí oslovovať „lady“. Hnevá ma to,“ odvrkla a na pol očka mrkla na ženu v strednom veku, ktorá ešte stále postávala pri okne a narovnávala okraje závesov. Yvonne nebola prekvapená, že ju karhá kvôli osloveniu. Ona najlepšie vedela, že zo srdca nenávidí všetky formality. Trvalo jej hodnú chvíľu, kým sa pripravila aj na požiadanie o audienciu u kráľovnej.

„Zlatko,“ oslovila ju nežne. „Vieš, že by teraz bolo mojou povinnosťou ťa tak oslovovať. Už nie si moje malé dievčatko. Si žena. A teraz si už aj paňou všetkých panstiev, ktoré tvoj otec vlastnil. Vráťane jeho vymožeností, ktoré získal od Henricha VIII., keď ho pasoval za rytiera, za jeho oddané služby a vernosť.“

„Nepoučuj ma, Yvonne,“ vydýchla unavene a pomrvila sa v kresle.

„Ja ťa nepoučujem, zlatko. Iba chcem, aby si bola vedomá svojho terajšieho postavenia. Už sa nemôžeš spoliehať na otcovu ochranu. A keď si rozhodnutá zaujať jeho miesto v službách kráľovnej, musíš byť tvrdá a neoblomná,“ nenechala sa odbiť.

Vedela, že si k nej môže dovoľovať. Odmalička bola jej pestúnkou, alebo skôr náhradou za matku, ktorá zomrela, keď Ada mala necelých päť rokov. Na poľovačke u Henricha spadla z koňa a zlomila si väzy.

Yvonne si ešte aj teraz, po dvadsiatich rokoch, vedela spomenúť na ten hrozný deň.

V kruhu ostatných pestúnok a komorien dávala pozor na kráľove deti a deti niektorých, viac rodinne založených, šľachticov, ktorí sa zúčastnili na love. Sedeli v malej odľahlej záhradke a veselo sa smiali na deťoch, ktoré užívajúc si trocha slobody vystrájali

až nemožné kúsky. Idylický deň prerušilo naliehavé trúbenie lesného rohu, na ktoré vybehlo niekoľko slúžok aj z domu. Dupot konských kopýt so sebou prinášal zlé znamenie. Yvonne v spoločnosti ďalších dvoch žien opustila veselú skupinku, aby sa išli pozrieť, čo sa stalo.

Nemalá skupinka jazdcov sa vrátila do dvora, keď Yvonne s pestúnkami vyšli na nádvorie. Nevedeli, čo sa deje. Na dvore panoval obrovský chaos. Henrich vykrikoval na sluhov, aby okamžite z cesty odpratali štekajúce psy. Tí sa ich snažili pochytať a natiahnuť im obojky. Keď sa už konečne paholci odpratali so psami, uvideli na jednom koni bezvládne visiacu ženskú postavu. Yvonne vzlykla a s rukou priloženou na ústach zdesene bežala smerom k nej. Spoznala svoju paniu.

Nathaniell Travellyan prudko zoskočil z koňa, chytil do rúk telo bezvládne ležiace na koni a bežal s ňou do zámku.

„Ihneď pohľadajte môjho lekára!“ zrúkol Henrich na slúžku, ktorá sa akurát vydrala z dverí na nádvorie, aby sa pozrela, čo je ten obrovský hluk. Na kráľov povel vbehla do siene a vrátila sa až po boku doktora. Ten sa sklonil nad telo ženy, priložil si tvár blízko jej a pochmúrne zvrátil čelo. Chytil jej studenú ruku do svojich, aby nahmatal tep. Potom sa len pozrel na okolostojacich a potriasol hlavou.

Yvonne sa za chrbtom svojho pána horko rozplakala.

Nikdy nezabudne na ten deň. Deň, keď sa stala matkou malého tmavovlasého dievčatka.

„Nikdy viac sa neožením,“ vyhlásil vtedy Nathaniell a chytil Yvonne za ruku. „Buďte jej matkou! Postarajte sa, prosím, aby nikdy nepocíťovala stratu svojej rodnej matky. Sľúbte mi to, Yvonne!“

A ona to sľúbila. Z lásky k dievčatku i k jej otcovi. Bola to tajná láska, ktorá sa po rokoch dočkala opätovania. Nikdy ju nepožiadala o ruku a Yvonne to ani nechýbalo. Stačilo jej, že bola vedľa milovaného muža. Boli spolu rodina. A aj keď Yvonne zastávala miesto Adinej matky, nikdy nepovedala ani slovo protestu, keď ju otec začal v pätnástich pripravovať na kruté mužské povolanie, namiesto toho, aby ju vychovával ako dámu a našiel jej manžela.

A teraz sa tu musela prizerať, ako ťažké bremeno Nathaniellovho sľubu sadá na plecica jej milovaného dievčatka.

Vlastný žiaľ nad stratou milovaného muža skrývala hlboko v srdci, aby to nezhoršovala Ade. No ona to aj tak videla na nej. Vedela, že láska, ktorú k sebe cítili, teraz Yvonne nesmierne ubližuje. Možno viac ako jej strata otca. Ani predstaviť si nevedela, aké môže byť stratiť muža, ktorého nadovšetko miluje. Nad tým sa nechcela ani

zamýšľať, veď aj načo, keď presne ani to nevedela, čo je to naozaj ľúbiť niekoho.

„Chod' si ľahnúť, Yvonne. Aj ty si unavená,“ povedala tíško. Vstala z kresla a podišla k nej. Objala ju okolo ramien a vtisla jej na líce veľkú pusu.

„Dobrá noc, Yvonne,“ šepala jej.

„Dobrá noc, zlatko. Odpočín si. Zajtra ťa čaká ťažký deň,“ opätovala objatie a vyšla z komnaty, nechajúc Adu samotnú.

Ada bola šťastná, že ju nechali konečne samu. Yvonne mala veľmi rada, ale teraz nebažila po ničom inom ako po samote. Chcela rozmýšľať, uvažovať. A najmä sa chcela duševne pripraviť na zajtrajšok. S otcom chodievala často do Londýna, ale na kráľovský dvor ho sprevádzala len zriedka. Pokojne svoje návštevy u panovníka mohla zrútať na prstoch jednej ruky. Zo všetkých návštev si zapamätala iba honosné zariadenie paláca, chodby hlučné od najrôznejších ľudí – od slúžok, cez potulných umelcov, až po šľachticov, ktorí sa tak isto ako aj jej otec ponáhľali za kráľom, aby od neho vymámili nejaké financie, výhody a ktovie čo všetko možné.

Poslednú návštevu na dvore mala ako trinásťročná. Bolo to rok pred smrťou Henricha Tudora. Odvtedy s otcom nechodila na audiencie a už vôbec nie za niekoľko rokov vlády Márie Katolíckej. Raz ju videla vo svojom živote, keď otca sprevádzala na jej korunováciu za kráľovnú. Toto jedno nepriame stretnutie jej stačilo, aby sa rozhodla viac sa ani nepriblížiť kráľovskému dvoru. Ale časy sa zmenili. Ona dospela, Mária I. zomrela a na trón zasadla Alžbeta Tudorová, ktorú si pamätala ešte z detstva. Boli asi v rovnakom veku. Už ako dieťa vycítila, že Alžbeta vyžaruje zo seba vodcovskú silu. Nečudo, že sa okolo nej zoskupovali takmer všetky deti. Takmer. Ona bola výnimkou. Aj v ten osudný deň, keď stratila svoju matku na poľovačke.

Bola na ňu zvedavá. Chcela vedieť, či sa zmenila, alebo či stále má v sebe tú silu, ktorou priklincuje všetkých na svoje miesta. Jediné, čím si bola úplne istá, že sa jej nebude báť. Je jej kráľovnou, ale nevlastní ju. Pridržiavala sa otcových výrokov a rád. Vždy, keď sa po návšteve dvora bavili o panovníkovi a živote na kráľovskom dvore, otec jej hovoril: „Uctievaj svojho pána, ale nikdy sa ho neboj. Keď uvidíš, že máš v sebe silu, ktorá ťa nenechá ovládať nikým, bude si ťa ctieť oveľa viac, ako by si sa plazila pred jeho nohami a bola jeho päťolizáčom. Ver mi, takých tam strpia, ale nemajú radi a už vonkoncom si ich nectia. Preto, Ada, nikdy sa nenechaj zlomiť, nedovoľ im ovládať ťa, lebo ti prerastú cez hlavu. Nikdy im neodporuj, ale pokojne im vyjadri svoj nesúhlas. Ale s úctou! Vždy použi rozumný argument, aby videli, že múdrosť ti nechýba. Nikdy nekonaj a nerečni neuvážene, impulzívne, lebo ťa to môže stáť hlavu. Buď vždy opatrná a silná. Silná, Ada!“

„Silná,“ šepala zasnene, len tak pre seba. „Silná.“

Položila svoj prázdny kalich na rímsu kozuba a pomalým krokom prešla k posteli. Roztiahla ťažké bordové závesy a na tvári sa jej zjavil spokojný úsmev. Snehobiele vankúše a purpurová prikrývka ju priam vábili, aby si ľahla. Zrazu pocítila, ako ju bolia všetky svaly na tele. Ľahnúť si. Nevedela sa dočkať, kedy si môže svoje unavené, cestou zmorené údy natiahnuť pod mäkkou, teplou prikrývkou.

Švihom prešla k dverám a zavolala na slúžku. Mladá, asi šestnásťročná, plavovlasá deva svižne dobehla k svojej panej ako srna. Bolo na nej vidieť, že je nová v dome. Bažila po rozkazoch od panej. Ada sa nad tým iba pousmiala a pomyslela si, že ju to po dvoch mesiacoch, čo tu mieni stráviť, určite prejde. Bude si ešte dievča želať, aby bola jej pani čím ďalej od Londýna. Volala sa Beth. Šikovnými rukami rýchlo rozviazala mašličky šiat, uvoľnila korzet a pomohla Ade vyslobodiť sa z ťažkých tmavých šiat. Kým si Ada navliekala na seba teplú bavlnenú nočnú košeľu, Beth poskladala šaty a pripravila ich blízko dvier, aby ich nezabudla odniesť vyčistiť. Z ťažkej truhlice, položenej pod oknom, vybrala taftové šaty, ktoré jej prikázala Ada. Nechce tak rýchlo zložiť smútok, ale vedela, že kráľovná z duše nenávidí všetko pochmúrne. Preto sa rozhodla pre kráľovskú modrú. Aj ona bude spokojná a pevne verila, že aj kráľovná.

Pozorovala Beth, ako ukladá šaty do skrine, aby sa nepokrčili ešte viac. Ráno ich vyžehlí panej, aby bola ako zo škatuľky. Zavrela dvere na skrini a s miernym úklonom čakala na ďalšie rozkazy.

Ada bola nadmieru spokojná, že na zajtra je všetko pripravené. Prepustila Beth, ktorá pozbierala zo zeme šaty a so zaželaním dobrej noci vyšla z komnaty.

Ada sfúkla všetky sviečky, aby iba plameň v kozube osvetľoval izbu, a zahrabala sa hlboko pod periny. Netrvalo jej dlho a tuho zaspala. Spánok mala hlboký, ale nepokojný. Neustále sa prevracala. Zopárkrát sa v polosne oprela o lakte, aby si vyslobodila husté, dlhé, gaštanové vlasy spod vlastného tela. V momente, že bolo všetko v poriadku, zasa prepadla nepokojnému spánku.

Ráno sa zobudila ešte zmorenejšia ako bola minulý večer. Jedno vedela určite, dnes jej nebude robiť problém zostať neoblomná a silná. Keď sa v noci nevyspí, nech všetkých v jej blízkosti ochraňuje Pán Boh. Bude rada, ak jej hlava zostane na krku. Nesmie sa nechať uniesť svojou vášnivou povahou, inak bude zle. Musí sa trochu upokojiť, kým sa vyberie na dvor. Nesmie konať neuvážene a hlavne si musí dávať obrovský pozor na svoj jazyk. Ak urazí kráľovnú, je po nej. Avšak aj s tým pokojom to nemusí prehnať, takto jej bude ľahšie presadiť si svoje. Plná krutej, zvláštnej, temnej

energie jej ide všetko ľahšie. Vtedy sa nebojí nikoho, aj samotného Lucifera by vtedy poslala s Pánom Bohom. V hĺbke duše bola spokojná, že sa nevyspala. Toto bude jej deň. Prvý, najťažší, ale jej.

Po výdatných raňajkách si dala pripraviť kúpeľ, aby sa osviežila pred odchodom. Po nej sa cítila hneď oveľa príjemnejšie. Kým si osušila vlasy, Beth jej doniesla vyžehlené šaty. Pomohla jej obliecť sa a nakoniec jej pripravila elegantný ale nie veľmi vyzývavý účes. Čo sa Yvonne aj trochu dotklo, pretože ona mala doteraz výsadné práva pripravovať Ade účesy. No Ada si to s ňou okamžite vyjasnila, aby sa Yvonne necítila ako odložený spotrebný predmet. Nechcela sa s ňou pohnevať práve v takýto deň. Nakoniec aj Yvonne usúdila, že Beth má väčší prehľad o londýnskej móde.

„Podaril sa ti majstrovský kúsok,“ pochválila Beth, keď sa lepšie prizrela Ade. „Dievčatko moje, si pekná ako obrázok,“ nadchýnala sa.

„Yvonne, prosím ťa. Vyzerám o niečo lepšie ako obyčajne, ale netreba zveličovať,“ povedala a otočila sa pred zrkadlom. Ako sa tak na seba pozerala, musela uznať, že má niečo do seba. Farba šiat jej dokonale pristala, ladila s farbou jej očí. Stojatý golier z čiernej čipky jej harmonicky dotváral majstrovsky spravený účes.

Uštipla sa do líc, aby trochu rozohnila bledosť svojej pleti.

„Tak, a teraz som už úplne pripravená,“ usmiala sa nacvičujúc si formálny úsmev, ktorý tak nenávidela, a ako bonbónik teatrálne zaklipkala dlhými mihalnicami na svoj odraz v zrkadle.

„Kto by povedal, že takáto vzrušujúca, oslnivá dáma ide za kráľovnou kvôli tomu, aby prevzala následníctvo po otcovi v tak odpudzujúcom povolání,“ vzdychla si Yvonne a zagánila na Beth, aby sa už pobrala a nechala ich osamote. Tá ihneď pochopila posolstvo pohľadu, uklonila sa a s tichým „S dovolením!“ sa vytratila z komnaty.

„Prečo ti je také povolanie odpudzujúce?“ spýtala sa upravujúc si záhyby šiat a pozrela sa na Yvonne v zrkadle.

„Lebo ho prenasleduje smrť,“ vyhlásila Yvonne s úplnou vážnosťou.

Ada sa k nej prudko otočila. Zarazilo ju to, čo Yvonne povedala. Nechápala, prečo to začína odmietat' teraz. Ved' sa mohla proti tomu postaviť skorej. Napríklad vtedy, keď ju otec začal učiť používať jednotlivé zbrane a namiešať najrôznejšie jedy.

„Prečo sa práve teraz staviaš proti môjmu a otcovmu remeslu?“ spýtala sa na rovinu a tvrdo sa pozerala do ženiných orieškových očí, okolo ktorých sa ako švihnutím prútika začali prehlbovať doteraz takmer neviditeľné vrásky.

„Milovala som Nathaniella, tvojho otca,“ bránila sa. „Zdalo sa mi všetko správne, čo robí. Aj to, že ťa začal tomu priučať,“ odmlčala sa. „Ešte aj to som na ňom milovala, že

zabíja. Patrílo to k nemu. Vtedy sa mi nezдалo, že to, čo s tebou robí, nie je správne. Ale teraz...“ vystrela k nej ruky a pohľadom prešla po jej vzhľade, „...teraz sa na teba pozerám a vidím dámu. Vidím pred sebou Adu Travellyanovú, lady z Travey,“ zúfalo potriasla hlavou, do očí sa jej drali slzy. „Už by si mala byť vydatá, spravovať Travey, mať deti a nie... a nie... zabíjať. Zabíjať na príkaz kráľovnej,“ rozvzlykala sa.

Ada nehybne stála. Cítila sa dotknutá, podvedená. Vedť len včera večer ju nabádala, aby išla za kráľovnou, a teraz... Nevedela, čo jej na to povedať. Prišlo jej ju ľúto, keď tak plakala, a predsa cítila hnev. Opustila ju. Jej jediná podpora, Yvonne. Vždy verila, že sa o ňu môže oprieť, že jej vždy bude na pomoci...

„Radšej už pôjdem,“ povedala chladne. „Si nespravodlivá voči mne. Toto je jediné, do čoho sa naozaj rozumiem. Rada by som ti splnila všetko, čo si praješ ohľadom mňa, ale aj tak by to bolo nemožné. Bez tejto povinnosti by som nemala Travey a tobôž nie nejakého manžela. Kto by sa našiel, čo by si ma zobral bez majetku? Ľutujem, že práve teraz sa mi chceš postaviť do cesty. Mala by si ma v tom podporiť... ako doteraz,“ vyčítala jej. „Mala si sa tomu postaviť pred desiatimi rokmi. Teraz, žiaľ, je už neskoro. Plač tu už nepomôže, Yvonne. Viem, že som ťa týmto sklamala, ale sklamala si aj ty mňa. Práve teraz, keď potrebujem najviac tvoju podporu, a ty ma podkopávaš.“

„Máš úplnú pravdu. Ja len... Prepáč mi to, zlatko,“ hodila sa jej na hrudť a tuho ju objala. „Prepáč mi to. Odpusť,“ vzlykala. „Ja sa len strašne bojím, že ťa stratím, že mi ťa toto remeslo ukradne tak, ako tvojho otca.“

Ada ju chytila okolo pliec a trochu ju odtisla od seba. V očiach sa jej ligotali slzy.

„Prestaň, Yvonne. Už neplač,“ povedala utišujúco a utrela jej slzy palcom. „Ty mi odpusť. Viem, že som sebecká. Myslím iba na seba a na to zabúdam, že ťa zraňujem. Nie je ľahké byť matkou vrahyne, chápem. Ale keď si to nezastavila na začiatku, teraz musíš byť silná aj ty a stáť pri mne naďalej.“

„Budem,“ sľúbila. „Ale mohla by si to zastaviť ty, kým si nezabíjala...“ pokúšala sa ju predsa len prehovoriť, ale Ada jej skočila do reči.

„Stratila by som Travey, a to nikdy nedopustím. To sa nemôže stať,“ vyhlásila rázne, potom sa odmlčala a pozrela sa do slzami zmáčanej tváre Yvonne. „Otec nechcel, aby si to vedela, ale teraz ti to poviem, lebo vidím, že to už nemá cenu ďalej tajiť,“ pozrela do orieškových očí, v ktorých sa už zračilo zdesenie. Yvonne to tušila, ale teraz to už vedela s určitosťou. Ada videla, že to pochopila. Prikývla. „Áno. Ja som už zabila. A nie jedného ani dvoch. Nie som na to hrdá,“ bránila sa, „ale bolo to mojou povinnosťou, Yvonne. Pochop to!“ prehltna hrču, ktorá nadobúdala čoraz väčší rozmer v jej hrdle a bránila jej čokoľvek povedať. Vlastne už ani nevedela, čo povedať. Nemala čo dodať.

Aj Yvonne mlčala.

Bez slova jej kývla, aby už išla. Ada vedela, že nemá na čo čakať. Tento rozhovor sa už skončil a nemá význam ďalej to rozvíjať. Chytila jemne vráskavé ruky do svojich, prinútila Yvonne zdvihnúť k nej pohľad. Keď sa im stretli pohľady, Ada jej povedala tiché „ďakujem“ a pobožkala ju na tvár, potom vyšla zo spálne.

Yvonne pristúpila k oknu a so slzami v očiach pozorovala, ako vznešene kráča jej dospelé dievčatko dolu kamennými schodmi pred vchodom. Pri päte schodiska Ada zdvihla zrak k oknu, vedela, že Yvonne tam bude. Zodvihla ruku a zamávala jej. Potom prijala ponúknutú pomocnú ruku kočiša a nastúpila do kočiara.

Yvonne stála v okne a pozerala na ulicu, kým sa jej kočiar úplne nevytratil zo zorného uhla, a potom nešťastná, s ťažkým srdcom si sadla do kresla pred kozubom a zamýšľala sa nad nejasnou budúcnosťou, ktorá ich odo dneška čaká. Prehľadala svoje slzy a nútila sa byť silná. Keď dokáže byť odvážna jej „dcéra“ v každej situácii, dokáže to aj ona. A dokáže to kvôli nej, kvôli Nathaniellovi i kvôli sebe samej.

Ada napriek tomu, že sa zaprisahala, že bude silná, do paláca vstúpila plná pochybností. Celou cestou sa snažila pozbierať odvalu a hlavne zabudnúť na ten nepríjemný rozhovor s Yvonne, aspoň na chvíľku. Napriek chladu, ktorý so sebou prinášala pochmúrna jeseň, cítila, ako jej horia líca. V kočiari bolo tak dusno, že si myslela, v momente sa zadusí. Tento pocit ju však neopustil ani teraz, keď stála v chladnej prijímacej sále a čakala, kedy ju kráľovná prijme.

Kým čakala, pozorne si poobzerala sálu. Zdalo sa jej, že je ešte honosnejšie zariadená, ako keď tu bola naposledy. Musela pripustiť, že Alžbeta má výborný vkus. Podlahu pokrývali perzské koberce pestrej farby, ktoré Ade pripomínali jesennú prírodu, ktorú pozorovala aj cestou sem z kočiara. Steny zdobili maľby, väčšinou portréty a výjavy z poľovačiek, nástenné tkané koberce a kde-tu majstrovsky vypracované držiaky na pochodne. Teraz v nich nebola ani jedna, ale Ada si vedela živo predstaviť, aké krásne môže byť, keď svetlo pochodne ešte viac oživí žiarivé farby miestnosti.

Opäť mala pocit, akoby sa dusila. Podišla k otvorenému oknu, aby sa nadýchala čerstvého vzduchu ešte predtým, ako tu odpadne. Ani sama nevedela, prečo sa cíti tak čudne. V duchu si stále opakovala otcove slová: „...opatrná a silná!“ Dúfala, že ju jej sila neopustí práve vtedy, keď ju bude najviac potrebovať.

Chladný dopoludňajší vzduch sa vkrádal cez škáru otvoreného okna a prinášala so sebou vôňu zimolezu, ktorá sa vinula po kamennom zábradlí ťahajúcim sa pod oknami. Niekde sa rozospieval vták, ktorého spev sa trúchlivo niesol nad múry kráľovského

paláca.

Ada s úľavou vtiahla do pľúc príjemne chladný vzduch. Trochu jej upokojil rozrušené nervy a búriaci sa žalúdok. Radšej nemala nič zjesť. Ale teraz je už neskoro lámať si nad tým hlavu.

Strhla sa, keď počula za sebou cvaknutie zámku. Prudko sa otočila, ale zistila, že to bol chybný krok. Farebná sála sa jej na sekundu roztancovala pred očami. Cítila, že ju zachytili čiesi ruky. Rýchlo sa pozviechala. Išla sa prepadnúť. Snaží sa presvedčiť, aby bola silná, a nakoniec sa tu pre nič - za nič poskladá.

„Nadýchnite sa zhlboka,“ počula príjemný mužský hlas.

Zdal sa jej povedomý.

Otočila sa, teraz už opatrne, aby mu videla do tváre. Začudovala sa, prečo ju tak jeho prítomnosť prekvapila. Je prirodzené, že vstup ku kráľovnej je podmienený rozhodnutím jej pravej ruky. V prípade Alžbety to bol osobný tajomník William Cecil.

„Lady Travellyanová, Veličenstvo vás už očakáva,“ povedal formálne a mierne sa uklonil.

„William, teší ma, že vás opäť vidím,“ usmiala sa srdečne Ada. Naozaj sa mu potešila. Tento muž jej bol sympatický, najmä z dôvodu, že Nathaniell Travellyan ho mohol považovať za svojho úprimného priateľa. Aj napriek pomerne veľkému vekovému rozdielu spolu dobre vychádzali.

„Potešenie je na mojej strane,“ opätoval jej úsmev, ale potom mu tvárou prebehol tieň smútku. „Je mi ľúto vášho otca. Chcel som sa zúčastniť poslednej rozlúčky s ním, ale povinnosti ma nútili zostať v Londýne,“ ospravedlňoval sa. „Ale ak dovoľíte, teraz by som vám chcel prejaviť úprimnú sústrasť. Bol to výnimočný človek, ktorého spoločnosť aj mne bude veľmi chýbať.“

Nestihla sa mu ani poďakovať za toto gesto. Dvere do sály sa rozleteli a v nich sa objavila Alžbeta. Svojimi medenými vlasmi, nebeskými očami, oblečená v zlatej róbe pripomínala Ade nejakú bohyňu. Opäť pocítila tú ničivú silu, ktorá z nej sálala. Bola plná energie, ale zdalo sa, že má dobrú náladu. Istým spôsobom to Adu upokojilo.

„Ale, drahý Cecil, takto ma zdržiavať. Čas sú peniaze. Lady z Travey sa môžete venovať potom, keď sme už skončili s formalitami,“ karhala Cecilia položartovne, lebo aj keď hlas jej znel zvonivo a veselo, v očiach sa jej zablysla nebezpečná, varovná iskierka.

Alžbeta nepovedala nič viac. Otočila sa im chrbtom a lадnými pohybmi sa vrátila do komnaty. Cecil Ade pokynul hlavou, aby išla za ňou. Keď už boli obe v komnate, Cecil zavrel dvere a sadol si na pohovku s pozláteným poťahom.

Ada ticho nasledovala kráľovnú. Tá zastala pri okne a pozrela sa von na nádvorie,

kde sa to len tak hemžilo ľuďmi. Po chvíľke ticha sa ozvala.

„Vidím, nie ste príliš prekvapená, že vás prijímam vo svojich súkromných miestnostiach,“ usúdila a prešla k písaciemu stolu. Sadla si a začala sa prehrabávať medzi nahromadenými dokladmi a listinami.

„Som si vedomá toho, že táto záležitosť je natoľko chúlостivá, aby sa nepretriasala v obyčajnej audienčnej sieni,“ povedala Ada a naďalej ostala stáť pár krokov od dverí, ako keby chcela mať istotu, že v prípade nebezpečenstva má na dosah ruky únikový východ.

„Múdro, múdro,“ hundrala Alžbeta popod nos. Náhle sa prestala prehrabávať v papieroch a pozrela na Adu, ktorá stála vzpriamene ako sviečka s nepreniknuteľným výrazom na tvári, ktorý, ako si Alžbeta sama nakoniec v duchu pripustila, jej naháňal strach.

„Sadnite si, lady Travellyanová,“ ukázala na stoličku oproti sebe a znovu sa pustila do papierov, ako keby ani sama nevedela, čo hľadá, len sa tak prehráva. „Pravdu povediac ma znervózňuje, keď niekto nado mnou postáva a prevyšuje ma,“ povedala bez toho, aby sa na ňu čo len pozrela.

Ada bez slova podišla k ponúknutému miestu a sadla si.

„Možno mi uveríte, keď vám poviem, že som očakávala vašu žiadosť o audienciu,“ povedala akoby mimochodom.

Náhle z hrby papiera vytiahla listinu. Na perách sa jej rozlial radostný úsmev, kým očami prebehla text. Potom list poskladala a zapečatila voskom a odtlačkom kráľovského pečatidla. Keď vosk zaschol, zakričala na Williama Cecila.

„Postarajte sa, aby sa toto čo najskôr dostalo do rúk Robina Dudleyho!“ prikázala a pobavene zagánila na Cecila. Ten prevzal list a s hlbokým úklonom sa vyparil za vyrezávanými dverami.

Týmto Alžbeta nechala listiny listinami a plne sa sústredila na Adu, ktorá sa ešte stále zamýšľala na tým, prečo si je Alžbeta taká istá sama sebou. Zdalo sa jej, že ani na chvíľu nezapochovala, že ona, vidiecka šľachtičná, nevyužije takúto možnosť vstúpiť do jej služieb.

Zdvihla pohľad svojich tmavomodrých očí na Alžbetu. Myslela si, že ešte stále sa bude prehrabávať medzi papiermi. Naproti tomu Alžbeta ju pozorovala skúmavým pohľadom. Keď sa jej pohľad stretol s Adiným spýtavým pohľadom, povedala:

„Vedela som, že ak ste aspoň spolovice taká ako váš otec, nemusím vyčkať ani ten týždeň, aby som vašu žiadosť o audienciu obdržala,“ lišiacky sa usmiala. „Vlastne, prišla ešte skorej, ako som si myslela. Dúfam, že je to dobrým znamením.“

Ada sa uškrnula.

„Tak sa mi zdá, že budem pre vás ako otvorená kniha. Ale tak sa aspoň nemusíte obávať zrady a zároveň usporíte aj na špehoch.“

„Nebojíte sa ma, však?“ spýtala sa Alžbeta tak trochu vyzývavo. Ani si pri tom neuvedomila, ako Adu táto priama otázka prekvapila a zároveň naplnila sebaistotou. Pociťovala to ako menší úspech. Chcela, aby Alžbeta videla, že je silná, a zjavne sa jej to darilo, aj keď pred chvíľou o tom ešte sama tuho pochybovala.

„Prepáčte mi, Vaše Veličenstvo, ak budem k vám vždy otvorená a úprimná. Otec ma za svojho života naučil všeličo, ale dvorným mravom ma nepoučil. Nepokladal to za dôležité. Preto sa dopredu ospravedlňujem, že vás nebudem môcť obsypať falošnými poklonami a lichôtkami.“

Alžbeta si ju skúmavo premeriavala a mala taký pocit, že tejto žene môže dôverovať. Podala sa na otca. Bola to pre Alžbetu dostatočná záruka.

„Nemám vám čo prepáčiť,“ povedala nakoniec. „Úprimnosť sa pri dvore málo cení, ale nie tak u mňa. Mám už po krk všetkých päťolizačských pajácov!“ vášnivo udrela päšťou na písací stôl, až niektoré listy poskočili. „Lozia za mnou celý deň a mne je už z nich nanič. Ale ak budete taká otvorená, ako to teraz tvrdíte, vaša spoločnosť bude na dvore vítaná. V opačnom prípade bude lepšie, keď za mnou prídete len vtedy, keď vás sem sama povolám.“ Posledná veta vyznela z Alžbetiných úst ako vyhrážka..

„Ja si stojím za slovom. Pretvarovanie sa nie je moja parketa. Beztak, ak dobre viem, mojou úlohou vo vašich službách nebude prenasledovať vás sladkými klamstvami. Alebo sa mýlim?“ sebaisto nadvihla jedno obočie a v očiach s trocha výsmešným pohľadom čakala na odpoveď.

Alžbeta sa zvonivo zasmiala.

„Nie, nemýlite sa. Vaša úloha bude oveľa závažnejšia. Preto si musíte dávať pri jej plnení veľký pozor. Malá chybička,“ spojila palec a ukazovák, nechajúc medzi nimi drobulinkú škáročku, aby názorne naznačila, čo pod malou chybičkou rozumie, „vás môže stáť život. Nepriateľ má vždy otvorené oči a nikdy nemôžete vedieť...“ zámerne vetu nedokončila a úlisne sa na ňu usmiala. Ada však vedela, ako jej vychytiť vietor z plachiet.

„Nielen nepriateľ má otvorené oči. Tá malá chybička môže byť osudná aj z iného pohľadu. Totiž predpokladám, že ma dáte sledovať špehmi,“ odmlčala sa a čakala, či jej skočí do reči. Či to hneď poprie. Ale mlčala. Nechala Adu dopovedať. „Presne tak, ako ste dali sledovať aj môjho otca,“ dodala s cynickým podfarbením v hlase.

Alžbeta sa zdala byť zaskočená, ale keď sa zbadala, okamžite ukryla svoje pocity za chladnú bezvýraznú masku.

„Váš otec to vedel?“ spýtala sa jednoducho, akoby o nič nešlo. Ale jej ľadový

pohľad prezrádzal skrývané prekvapenie.

Ada sa usmiala. Dostala ju.

„Áno, Veličenstvo,“ prikývla a v duchu si užívala Alžbetinu neistotu. „Neprišiel však na to on sám. Príliš vám dôveroval, aby si bol také niečo pripustil. Ale si myslím, že sa vám môžem zveriť s tým, že ja mám na podobné veci nos.“

„To vy ste ho odhalili?“ Alžbeta už neskrývala svoj úžas. Čím ďalej, tým viac sa jej táto žena pozdávala.

„Nemá zmysel popierať to. Ten chudák to robil tak očividne, že by ho neodhalil iba slepec,“ posmešnosť Adinho hlasu trochu pobúrila Alžbetu. Vedť osočuje mužov, ktorí sú zodpovední za jej bezpečnosť. Nechcela však svoje pobúrenie predostrieť Ade. Už len z dôvodu, že táto žena pred ňou je tak podobná jej samej. Žena obdarená schopnosťami, ktorými môže znemožniť a zosmiešniť nejedného muža. Preto len sucho povedala.

„Asi budem musieť pokarhať sira Walsinghama. On ho totiž osobne vybral ako jedného z najschopnejších.“

„Jedného z najschopnejších...“ opakovala Ada zamyslene. „To som prekvapená, že ste ešte nažive. S prepáčením. Ale... Hádám ste sa až tak neobávali môjho otca?“ spýtala sa na rovinu, čo jej hneď napadlo. „Naozaj bol pre vás takou hrozbou, ako sa mi to zdá?“

Alžbeta sa zarazila nad chytrosťou tejto ženy. Bola si celkom istá, že jej sa musia oveľa viac obávať ako Nathaniella Travellyana. Na otázku preto odpovedala otázkou.

„Vy by ste sa neobávali muža, obdareného takými nebezpečnými schopnosťami, akým bol váš otec?“

„Predpokladali ste, že vás zradí,“ riekla a neveriacky potriasla hlavou, až sa jej vyslobodila jedna malá kučierka a spadla jej do tváre. Sebemenším pohybom ju však odstrčila nabok a zakvačila za ucho, aby ju nerušila. „Mysleli ste si, že prejde na stranu zarytých katolíkov alebo Stuartovcov a svoje schopnosti obráti proti vám.“

„Nepopieram,“ vstala a podišla k oknu. Stála k nej chrbtom. „No neskôr som sa presvedčila, že váš otec si stojí za svojím slovom.“

„Toho špeha, bol to už druhý v poradí, som však odhalila pred tromi mesiacmi,“ skočila jej do reči.

Alžbeta sa k nej prudko otočila.

„To nie je možné,“ odporovala jej tvrdeniu Alžbeta. „Walsingham odstavil sledov vášho otca niečo menej ako pred rokom. Od tej doby ho nikto nesledoval. Takže to je vylúčené.“

„A predsa. Sledoval,“ vyhlásila Ada a dodala jednoznačne. „Kým mohol.“

„Čo ste s ním urobili?“ vyzvedala Alžbeta.

„Odstavila som ho. Pravdaže vlastným spôsobom,“ plné pery sa jej zvlhli do sebaistého úsmevu. „Nie ako toho prvého. Jeho som pustila, ale tento druhý bol taký iný. Trochu som aj zapochybovala, či slúži Vášmu Veličenstvu.“

Alžbeta spýtavo nadvihla svoje svetlé obočie a čakala na vysvetlenie.

„Pripadal mi skôr ako nejaký obyčajný prašivý vrah preoblečený za šľachtica, na rozdiel od predošlého sleda. Ten bol uhladený, pravý džentlmen. A okrem toho sa ukázal prednedávnom ešte jeden. Ten, bohužiaľ, trestu zatiaľ ušiel,“ pri poslednej vete sa Ade od hnevu triasol hlas. Spomenula si na udalosti tej osudnej noci.

Alžbeta šuchotavo prešla popri Adinom kresle. Zastavila sa a zamyslene k nej otočila hlavu. Ada jej videla na očiach, že tuho uvažuje. Ukazovák si pohladila bradu.

„Walsingham mi nenahlásil žiadne straty. Ibaže by ma nechcel rozrušiť. Ale to nie je jeho štýl. Každú zmenu, aj tú najbezvýznamnejšiu, mi okamžite zahlásí,“ svižne prešla za písací stôl a uvelebila sa v kresle. „Tak je tu jediné možné vysvetlenie,“ vyhlásila. „Predpokladám, že ste sa nad tým už zamýšľali aj vy.“

„Ak myslíte na to, že aj niekto iný mal dôvod zabiť môjho otca, tak áno,“ súhlasila s kráľovnou.

„Avšak tomu prvému sa to nepodarilo. Vďaka vám,“ urobila rukou jednoduché gesto uznania. Vo vzduchu ale viselo nevyslovené pokračovanie vety: Bohužiaľ, neplatí to na toho druhého.

Ada to brala sčasti ako poklonu. Miernym úklonom hlavy vyjadrila za ňu poďakovanie, hoci na druhej strane ju hrýzlo svedomie, že toho ďalšieho neznámeho atentátnika nevedela odstrániť.

„Keď sa na to pozrieme ináč... tým pádom tu máme nových potencionálnych nepriateľov. Budeme si musieť dávať väčší pozor.“ Alžbeta už začala v duchu kalkulovať. „Musíme zdvojnásobiť stráž...“ vyskočila z kresla a švihom prešla k dverám.

„Cecil!“ zvolala na svojho tajomníka, ktorý už opäť vysedával v prijímacej sále v kresle. Keď sa rozleteli dvere, vyskočil na rovné nohy. „Odkážte Walsinghamovi, že ho dnes očakávam. Nech bude taký láskavý a dostaví sa čo najskôr,“ bez toho, aby počkala na odpoveď alebo aspoň súhlasné prikývnutie, zabuchla dvere a vrátila sa k Ade.

„Vaše neobyčajné schopnosti sa mi počas sezóny zídu. Budem od vás vyžadovať, aby ste sa zúčastnili na každom plese,“ povedala to tak jednoznačne a panovačne, že Ada sa jej rozhodla radšej neodporovať. Nemo prikývla. Aspoň si zvykne na londýnsku spoločnosť a možno týmto získa aj určité výhody.

„Na našej strane bude stáť, že nikto nevie o vás. A navyše,“ usmiala sa príliš milo a premerala si ju pohľadom, „ktože by povedal, že pod toľkou krásou sa skrýva kráľovský